

SPOLEČENSTVÍ

LIST HORNÍHO SBORU ČCE VSETÍN
ČERVENEC 2014

Slovičko pro sbor

V jedné písni se zpívá „ať jsi kdekoliv, já jsem s tebou, ať jdeš kamkoliv, já jdu s tebou“. Tak nás ubezpečuje o stálé Boží přítomnosti prorok Izajáš. Začíná léto, doba prázdnin a dovolených. V červenci budou mít děti svůj malý tábor, v srpnu pak dorostenci velký tábor. Mnozí vyrazí na dovolené do světa i na krásná místa naší vlasti. Nezapomínejme, že ať jsme kdekoliv, On je s námi, ať jdeme či jedeme kamkoliv, On jede s námi. To je pro nás všechny veliká jistota, i když se dostaneme do prostředí nám zcela neznámého a mezi lidmi úplně cizí. Ať vás všechny Boží láska doprovází a chrání ode všeho zlého.

Pavel Čmelík

Co se ve sboru od května m.j. událo:

- * Pohřby: 16.5. – Jaroslav Závodný, 19.5. – Pavel Rožnovják, 2.6. – Emílie Škarpová, 17.6. – Ludmila Hurtíková
- * 23.5. Noc kostelů
- * 29.5.-1.6. zasedání synodu na Vsetíně
- * 31.5. Pohádkový les
- * 7.6.svatba: Tereza Žárská a Jakub Trličík
- * 8.6.Svatodušní neděle
- * 18.6. – 10. Výročí Diakonie Vsetín

Co se v denním tisku nedočteme

Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov, odvrát se od zlého, čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj.

(1. list apoštola Petra, 3,10-11)

- * 21.6. – oslavy 100. výročí založení sboru Církve adventistů sedmého dne v našem kostele
- * 22.6.konfirmace: Mariana Žárská, Sára Bražínová, Daniel Černota
- * 27.-28.6 – stavba tábořiště ve Strítěži

Co se připravuje:

- * 13- 18.7 – malý tábor
- * 12. - 19. 7 – fusion camp
- * 10.-19.8 – velký tábor ve Strítěži
- * 19 - 24.8 – festival UNITED Vsetín – největší křesťanský multižánrový festival v republice!

Ze schůzí staršovstva:

* 23.6. Br. Farář Pavel Čmelík sdělil, že jedná o službě ve sboru v Leskovci a že zatím (nejméně do konce roku) zůstane v našem sboru. Při nedělních bohoslužbách sdělil, že zůstane do konce školního roku.

* Staršovstvo rozhodlo o tom, že sbor požádá pro příští rok o pastoračního pracovníka na poloviční úvazek.

* Schválilo doporučení pro Ondru Mikuše na roční studium v rámci KAMu.

* Schválilo finanční dorovnání pracovního úvazku pro Fusion, kdy hrubá mzda by měla být 6000 Kč na půl úvazek. Schválilo podporu 10 tis. Kč pro festival UNITED (stejně jako v minulém roce) a souhlasilo s tím, aby ve dnech festivalu ve sborových místnostech přespali členové Fusionu. Uložilo také br.faráři pokusit se zajistit na 24.8. (závěr festivalu) na naše bohoslužby některého z řečníků, kteří budou na festivalu.

O synodu

Požádali jsme dlouholetého člena synodu, seniorátního kurátora br. Vladimíra Buzka o odpověď na pár otázek, které zajímají nás „obyčejné“ členy.

Nejprve trochu obecně: Co je to synod? (a kolik je to lidí, kdo jsou členové, na jak dlouho jsou voleni).

Takže popořádku – synod je vrcholné správní shromáždění naší církve, které se schází jedenkrát ročně, není-li ovšem z naléhavých

důvodů svolán synod mimořádný. Skládá se z takzvaných členů virilních (tj. z moci úřadu), což jsou seniři, seniorátní kurátoři, členové synodní rady a 2 zástupci evangelické teologické fakulty (ETF UK). Virilních členů je celkem 36. Dále jsou to zástupci volení vždy na čtyřleté období na konventech, jejich počet je proměnný a odvíjí se podle počtu členů církve v jednotlivých seniorátech. Na tomto synodu bylo volených členů celkem 37, takže dohromady bylo členů synodu 73. Kromě toho se synodu účastní 20 poradců, kteří mohou vystoupit a podávat návrhy, ale nemají právo hlasovat.

O čem letošní zasedání (čtvrté, tedy poslední zasedání) 33. synodu jednalo a co hlavního rozhodlo?

Kromě obligatorních záležitostí, jako je schválení rozpočtu, repartic, celocírkevních sbírek, výše odvodu do personálního fondu, povinných zpráv a dalších věcí se synod zabýval pro veřejnost – podle mne – nejzajímavějšími třemi záležitostmi, a to, jak dál a jakým způsobem použít finance, které ještě dostaneme od státu (tedy stručně tzv. peníze z restitucí), jakým způsobem dále směřovat působení a uspořádání Diakonie a jak dále s pastoračními pracovníky.

Jak se tedy budou využívat peníze z restitucí?

Synod přijal k materiálu, který se nazýval poměrně dlouze „Rozhovor církve o hospodářské soběstačnosti sborů a samofinancování církve“ celkem 10 usnesení, která nebu-

du všechna vyjmenovávat. To, na co se ptáš, je vlastně obsaženo v usnesení č. 4 k tomuto bodu, kde bylo rozhodnuto takto: „Synod ukládá synodní radě, aby do 1. zasedání 34. synodu připravila návrh dalšího vývoje odvodu do personálního fondu a jeho čerpání s tím, aby 15-25 % restitučních náhrad bylo použito na diakonické a rozvojové projekty. Zbylá část restitučních náhrad bude příjmem personálního fondu.“ Tedy jinak řečeno – větší část peněz poslouží pro kumulaci financí na dobu, kdy bude stát na platy kazatelů přispívat méně či vůbec, zbytek na ty výše zmíněné projekty.

Kdo určí, na které diakonické a rozvojové projekty se bude přispívat?

Toto je teprve otázkou stanovení pravidel a bylo to ošetřeno posledním, desátým usnesením ve výše zmíněném materiálu. Synodní radě je tam uloženo, aby do příštího synodu připravila pravidla pro správu a rozdělování té části restitučních náhrad, která se týká diakonických a rozvojových projektů ČCE, a to včetně možnosti bezúročných půjček na tyto projekty.

Kdo v současné době platí faráře a kdo s nimi uzavírá pracovní poměr?

No, to je právě taková zvláštnost církve – faráři jsou placeni z Ústřední církevní kanceláře, i když vlastně pracovní smlouvu včetně dodatků mají uzavřenu se svým sborem – jedná se o tzv. Povolací listinu, která popisuje práva a povinnosti kazatele a staršovstva a je většinou doplněna smlouvou o uží-

vání farního bytu, kanceláře a kancelářských zařízení, vyplácení cestovních náhrad, apod. Finance na platy farářů nepocházejí pouze ze státního příspěvku, to by nestačilo, jejich výše je kompenzována ještě financemi, které se čerpají právě z personálního fondu. Tak, jak bude klesat státní příspěvek, bude příspěvek z personálního fondu naopak narůstat.

Bude církev platit faráře i těm sborům, které neodvedou stanovený příspěvek do personálního fondu?

Samozřejmě, že ne, to je již nyní ošetřeno v rádech, v tzv. Pravidlech hospodářské pomoci. Pokud sbor neplní své základní povinnosti, mezi něž patří také povinný odvod do personálního fondu, nastupuje řada opatření. Začíná to výzvou k nápravě nedostatků, poté zřízením tzv. Komise hospodářské pomoci. Není-li sbor dlouhodobě schopen dostát svým povinnostem, může dojít k jeho sloučení s jiným sborem a případně přeměně v kazatelskou stanicí, v poslední fázi pak může dojít až k jeho zrušení.

Co jsou to misijní a co podporovaná místa a kdo je schvaluje a na jak dlouhou dobu?

Misijní a podporovaná místa jsou kazatelská místa, která zřizuje synod tam, kde je naděje na oživení stávajícího či růst nového sboru. V těchto případech jsou dané sbory osvobozeny od odvodů za kazatele do personálního fondu, a to buď zcela, nebo částečně. Velmi často tato podpora klesá s časem, tak

jak se schopnost přispívat do personálního fondu zlepšuje, takže třeba první rok je 100 %, poslední rok pak už jen 25 %. Místa jsou zřizována na 2 roky s možností prodloužení na další 2 roky.

Jak to bude s pastoračními pracovníky?

Synod nakonec přijal usnesení, v němž se původní rozhodnutí synodní rady ruší (tj. rozhodnutí o ukončení podpory pastoračních pracovníků s koncem roku 2014) a do doby, než se stanoví nová pravidla, resp. do konce roku 2015, půjde vše podle starých pravidel. Pouze odvod do PF na jeden úvazek pastoračního pracovníka se zvyšuje z 26 tisíc na 52 000 Kč ročně.

Co Tě ještě na jednání zaujalo?

Uzavřené jednání, o kterém vám nesmím nic prozradit :-). Ale vážněji, velice se mi líbila jedna situace: při jednání o dalším působení pastoračních pracovníků bylo podáno z rozpravy mnoho různých návrhů. Tyto návrhy byly předány k projednání mimořádně všem čtyřem komisím synodu (tedy teologické, výchovné, právní a správní a hospodářské). Tyto komise pak připravují doporučení pro synod, jak rozhodnout. Problém může nastat tehdy, když se byt i jen dvě komise rozhodnou protichůdně. Tentokrát se stalo něco zvláštního – přes množství návrhů dospěly všechny komise téměř ke shodnému doporučení. Inu, zázraky se dějí...

A na závěr: Jak se členům synodu na Vsetíně líbilo?

Synodálové a synodálky vesměs nešetřili chválou, líbilo se jim tu po všech stránkách, ať již z hlediska technického zázemí, péče o poslance v oblasti stravování i ubytování, pochvalovali si i setkání s místními bratry a sestrami. Velký úspěch měla i prezentace seniorátu (ve čtyřčlenném realizačním týmu byli i Marta Doubravová a Richard Polomík) a chybu neměl ani závěrečný společenský večer na zahradě dolního sboru. Synodní rada již také zaslala děkovaný dopis seniorátnímu výboru.

A ještě postřehy ze synodu

Od čtvrtka 29.5. do neděle 1.6. probíhalo na Vsetíně zasedání nejvyššího orgánu ČCE – synodu. Synod je takový malý parlament. Pečlivě se dbá na to, aby byli ve stejném poměru zastoupeni laici i duchovní. Stejně jako při jednáních staršovstva nebo konventu, i na synodu je váha hlasu laika stejná jako duchovního. To je dáno tzv. presbyterně-synodním zřízením církve. Předsedou synodu je v současnosti farář Jiří Gruber. Pokud to není výslovně řečeno, jsou všechna jednání synodu veřejná. Toho jsem využil a některých jednání jsem se účastnil z galerie ve velkém sále Vsetínského kulturního domu, kde zasedání probíhalo. Měl jsem docela dobrý pocit, že jednání mělo většinou spád a i složité věci, na které byly různé názory, se „nezasekly“. V kritických chvílích mělo předsednictvo synodu (3 faráři + 3 laici)

k dispozici vedle sebe dva právníky, kteří pomohli najít postup, který odpovídá řádům církve, případně i zákonům ČR.

Když jsem po skončení synodu na rautu v zahradě Dolního sboru chvilku mluvil s předsedou synodu, sdělil mi, že rozhodující pro průběh synodu je pečlivá dlouhodobá příprava, která jednání předchází. Měl jsem dojem, že právě díky prvnímu konání synodu mimo Prahu bylo přípravě věnováno mimořádné úsilí, které se v jednání samotném zúročilo.

Přiznám se, že na synod jsem přicházel s představou, že jde hlavně o nudná jednání, která se točí kolem peněz a hospodářských záležitostí církve. A opravdu to tak většinou bylo. Ale více jsem si uvědomil, že pro dobré fungování církve nelze ani ty nudné věci vynechat.

Byl jsem však potěšen, že zazněly i hlasy, které spoléhání na Pána Boha postavily nad dobře promyšlené finanční plány do budoucna. Ono pak vyšlo najevo, že i ti, co sice nahlas mluví jen o penězích, ve skutečnosti žijí vírou v Boha, která ovšem stojí někdy nenápadně v pozadí jejich jednání.

Účastníci synodu ocenili závěrečný bohatý raut na zahradě Dolního sboru, který byl také přístupný všem členům církve, nejen synodálům. Naštěstí - na rozdíl od jednání synodu - i ti, kteří nebyli synodály, nemuseli jen pasivně přihlížet dění na zahradě, ale mohli se zapojit do konzumace připravených dob-

rot a neformálních rozhovorů.

V neděli pak faráři – účastníci synodu – navštívili valašské sbory, kde posloužili na bohoslužbách. V našem sboru byl hostem br. far. Daniel Ženatý, v současnosti farář ve sboru v Pardubicích, ale také náměstek synodního seniora.

Pavel Čmelík

K nedožitým osmdesátinám Jana Blahoslava Šourka (* 6.7.1934 - +21.2.1988)

Bláža se narodil do farářské rodiny jako nejstarší. Brzy se narodily ještě dvě dcery, Lia a Naděje. Jeho rodiče pocházeli z Podkrkonoší, mládí prožil na Moravě a po ukončení teologického studia nastoupil službu v Západočeském kraji, v Mariánských Lázních a později v Nejdku. K nám do Horního sboru přišel 1.9.1982.

Vzpomínám, že jsme pomáhali připravovat farní byt pro nástup nového faráře, se kterým jsme se ještě neznali. Věděli jsme, že má větší rodinu a těšili se na uvítání nového faráře. Rodina přijela před začátkem školního roku: Bláža, Olga, a děti Lia, David, Joel a Astrid. Nejstarší syn Michal zůstal v Nejdku, aby tam dostudoval gymnázium. Joel s Atou byli ještě předškoláci, David s Liou byli na základní škole. Odcházející farářská rodina Ženatých měla rovněž pět dětí, ale Šourkovy děti byly o generaci mladší, fara ožila.

Sbor si začal zvykat na nového faráře, s novými důrazy a formami

práce. Tradiční sbor není lehkou předsvědčit, aby převzal novoty. Bláža chtěl, aby děti před odchodem do nedělní školy slyšely a „viděly“ evangelium pro ně srozumitelné. Zavedl flanelograf, který byl kamenem úrazu pro některé presbytery. Blážu nepřesvědčili, že se obrázky a postavičky nehodí na stůl Páně v reformovaném sboru, tak alespoň sklonili hlavy, aby se na divadélko nemuseli dívat. Dětem se to líbilo a později jsme s flanelografem pokračovali při výuce náboženství.

Další velký přínos byl Blážův veliký zájem o členy sboru – tedy pastorační. Myslím, že do roka znal všechny rodinné vztahy, navštívil většinu jedinců a rodin a byl otevřen k naslouchání i zvěstování evangelia každému. Měl přátelskou, usměvavou povahu, vyzařovala z něj radost ze života a z žité víry. Jeho přístup k člověku nebyl strojený, ale opravdový. Jeho bezprostřednost a horlivost až přetékaly. Snad proto spoléhal na přímý hovor a biblické hodiny pojímal jako rozhovor. Dříve jsme byli zvyklí, že p. farář Ženatý připravoval pečlivě jak biblické hodiny, tak nedělní večery. Každý farář má jiný přístup a jiná kritéria potřebnosti a nelze posoudit, co je lepší. Bratr kurátor Martínek mu proto domlouval. Každý osloví jinak a to je dobře.

Bláža byl evangelista a svým způsobem charizmatik. Nemluvilo se jazyky, ani neuzdravovalo - ale Duch svatý vanul... Mládež se aktivizovala a rozmnožovala; drželi

modlitební chvíle i modlitební řetězy za nemocné. Když se jeden mladý bratr z Růždky probral z kómatu po havárce na motorce v průběhu několikadenního modlitebního řetězu, bylo to ujištění, že Bůh je vyslyšel. Nechá se však Bůh lidmi řídit? Vyvstaly různé otázky, které bylo nutné s mládeží probírat. Bláža začal stonat a neměl síly, aby se mládeži tolik věnoval, mládež téměř neuznávala jinou lidskou autoritu! Když pak jednou přece byl v mládeži, byl překvapen jejich až ponurou vážností a snažil se do nich vlít radost a akčnost. Myslím, že se jednalo o píseň, kterou zpívali, a Bláža je přinutil, aby chodili kolem dokola stolu a radovali se! Druhý den říkal, jak ho bolely nohy a bylo to pro něj namáhavé – ale snad jim trochu radosti předal! Měla jsem tu výsadu, že jsem poslední rok a půl byla u něho sborovou sestrou. Nejen, že to byla úžasná příležitost se u něho přiučit, poznávat sbor. Delegoval na mě návštěvy na pasekách, kam už nemohl, a já jsem měla možnost s některými hovořit nebo pomoci. Učila jsem nedělní školu, náboženství, a zprvu i konfirmandy. Bláža byl rád, když jsem mu o dětech referovala. Však jsme ho navštívili i u lůžka.

Jelikož jsem byla na faře každý den, byla jsem v úzkém styku s celou rodinou. Vojta tam též chodil každý den jako „rodinný lékař“. I když byl Bláža upoután na lůžko a prognóza dobrá nebyla, život v rodině byl klidný a bez patosu.

Bláža měl celý život radostnou víru, plnou naděje. Sledoval život svých dětí, manželce Olze nepřiznal svou diagnózu a poslal ji na léčení do lázní, aby nabyla lepšího zdraví. Rád hovořil s dětmi, měl mnoho hovorů s Davidem, který tlumočil otázky, které mládež pokládala. A nezkrotný Joel měl v tátovi ohromnou autoritu a vzor. Lia už studovala na Zdravotnické škole a pomáhala nejen odborně, ale hlavně s citem a láskou starala o tátu. Olga byla pilíř pro celou rodinu, protože si vždy věděla rady, byla nesmírně pracovitá i oddaná manželka. Navíc za Blážou jezdilo množství přátel z celého Siónu, aby jeho i sebe povzbudili. Olga je vždy pohostila, děti obsloužily.

Bláža zemřel v neděli večer 21.2.1988 doma na faře. Jeho rodiče odjeli s malými dětmi v sobotu. Sbor připravil pohřeb, na kterém bylo tolik duchovních v talárech, že jsem takový průvod ještě neviděla! Kostel byl přeplněný domácími i hosty, plnými žalu i vděčnosti.

Bláža Šourek byl naším farářem pouze pět let, ale zanechal za sebou hlubokou a širokou brázdou. Byl to muž pracovitý, plný radosti, víry, lásky, i naděje. Nyní vzpomínáme jeho 80. nedožítých narozenin. Jsme vděčni Bohu za takového pastýře a snad něco z jeho odkazu nás bude i nadále provázet.

Alena Zikmundová

Okénko do minulosti našeho sboru (z Dějin města Vsetína od Matouše Václavka z r.1901)

Po vyhlášení tolerančního patentu 21.12.1871 přišel na Vsetín kazatel Jan Hrdlička, aby zde veřejně služby boží konal. První se slavily 25.12.ve stodole u Bubelů na Dolní Jasence č.187, od příštího léta pak ve škole, jež dříve chrámu byla vystavěna. Ten byl stavěn na „podsedkách“ na Trlicově gruntu a již 29.6.1783 vysvěcen. Roku 1784 postavena fara.

Dne 10.4.1784 rozdvajila se církev a.v. na Vsetíně. Příčinu zaval kazatel Hrdlička, když ostře vystupoval proti knihám česko-bratrským. Reformovaní utvořili si takto zvláštní jednotu neboli církev, vykonávající bohoslužby v evangelickém chrámu. Pro čas, kdy se mají vykonávat, vedli ustavičně s církví a.v. spor, který více méně trval až do vystavění vlastního chrámu. Služby Boží měli každou třetí neděli od 7 do 9 ráno. Roku 1819 složeno od církevníků na vlastní kostel 1700 zlatých. Církev a.v. odporovala stavbě kostela na „podsedkách“, že by pro blízkost obou kostelů překážky po čas bohoslužeb nastávaly. Když pak nicméně roku 1822 hrabě Štěpán Illesházy církvi h.v. ono místo pro kostel daroval a komise z Hradiště povoláná naznala toto místo za příhodné, započato ihned se stavbou a roku 1827 byl nový chrám Páně vysvěcen. Obnoven 1892. Fara byla v přízemí někdejší budovy školní h.v. až do r.1845, kdy

nynější farní dům postaven.

Roku 1819 náleželo k církvi h.v. rodin: na Vsetíně 82, v Jasence 88, v Ústí 22, v Johanové 8, v Raketnici 19, Léskovci 67, v Hovězí 33 a v Halenkově 14, celkem 1829 duší. Roku 1880 měla 3389 duší, roku 1899 3286 duší.

Reformovaní vsetínští přivtělili se původně k Liptálské církvi. Na to povolali si (od března 1785) za kazatele Štěpána Kalnaye. Dalšími kazateli byli Pavel Šlachta, Ján Šimon, Jakub Lukl, František Paal, opět Jakub Lukl, Ludvík Gerža, Fabián Hronek, Karel Opočenský, Jan Skalák (od 8.12.1899).

Roku 1817 ustanoveno služné kazatele h.v.: 300 zlatých, 8 měřic pšenice, 6 měřic žita, 6 měřic ječmene, 25 měřic zemáků, 12 sáhů tvrdého dřeva, 200 l mléka. (Úhrnem služné 567 zl.) Štola: od závdavek 1 zl., 30 kr., pohřeb s kázáním 1 zl. pohřeb bez kázání 30 kr. Církev má ku přijímání také dodáváti víno a chléb.

Okénko do Diakonie

Vsetínské středisko oslavilo 18.6. deset let svého trvání vzpomínkovým odpolednem, jednak v centru města, jednak na zahradě domova na Strmé ulici. Středisko bylo založeno ústředím Diakonie na základě souhlasu synodu k 1.7.2004 a převzalo práci mezi sociálně vyloučenými a také mezi starými lidmi, která se už rok před tím konala pod naším sborem.

A ještě slovíčko nakonec: Nenechte si ujít festival UNITED, ekumenický multižánrový festival pro všechny generace. Pro mladé muzika, pro střední generaci filmy a pro všechny přednášky. Ekumenické společenství křesťanů z celé republiky.

Humor za kostelem:

„Ty, Pepo, mohl bys mi půjčit deset tisíc?“ „No, že jsi to ty, mohl, ale na devítiprocentní úrok.“ „Tak moc? Co si o Tobě Pán Bůh pomyslí, když se na to shora podívá?“ „Ale neboj se, shora ta devítka bude vy padat jako šestka.“

Je bouřka a dcerka trochu se strachem drží tatínka za ruku. Pak se ptá: „Ty blesky dělá Ježíšek, jak nás fotí do Knihy věčného života?“

Adresa sboru:
Palackého 156, Vsetín
tel. 571 411 722

www.hornisbor.cz

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9 do 12 hod., v pondělí a středu také od 13 do 17 hod., nebo podle domluvy.

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stani slav Mikulík, Jan David) nebo e-mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.
Sazba: Daniel Fojtů
tisk: Exodus * Neprodejně